
Ležím v měkké křehké trávě,
prameny vlasů plují po řece,
listy květů ladně tančí na mých líčkách,
kořeny stromů mě lehce chytají za ruce,
slunce se jemně dotýká mých řas,
vyhřátá hlína mi dodává klid,
stará vrba natahuje dlouhé paže,
cítím se tak volně, nebojím se...

Ale najednou, zničehonic...

Květiny zapouštějí své kořeny hluboko do mé kůže,
plazí se jak hadi, obrůstají mé ruce,
vlasy mi náhle strhává studený proud,
těžká vrstva půdy ovládá ruce a nohy,
hlína lstivě plní má vyschlá ústa,
zákeřný kořen vrby přemáhá zmítající hrud',
před očima mám jen prázdnou lživou tmou,
která po chvilce mizí a hlavou mi prolétne,
že nikdy nic není takové, jaké se zdá být.